

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Descalçar-se davant del misteri

Capvespre al Mont Sinai o muntanya de l'Horeb

En el nostre itinerari quaresmal cap a la Pasqua, la Litúrgia de la Paraula de la Missa ens parla avui de la conversió com la millor actitud per a assumir la precarietat de l'existència humana i les adversitats que se'n presenten al llarg del camí. Avui contemplem la figura de Moisès, que tot pasturant pel desert el ramat del seu sogre Jetró arriba fins a la muntanya de l'Horeb i es fixa en una bardissa que cremava sense consumir-se. S'acosta per a observar aquest fenomen extraordinari i aleshores el Senyor el crida i li mana que es descalci perquè aquell lloc és terreny sagrat. Després li encarrega la missió d'alliberar el seu poble de l'esclavatge d'Egipte i de guiar-lo fins a la terra promesa. Aquest gest de descalçar-se és un acte d'humilitat i de respecte davant la presència de Déu, davant del misteri que el sobrepassa.

Descalçar-se davant del misteri, inclinar-se davant la grandesa de Déu, que es fa present en la nostra existència. El Concili Vaticà II ens recordava (cf. *Gaudium et Spes* 33) ja fa més de 50 anys que l'ésser humà sempre s'ha esforçat per a perfeccionar la seva vida amb el seu treball i el seu enginy, i que en els nostres dies, gràcies a la ciència i la tècnica, ha aconseguit ampliar el camp del seu domini sobre gairebé tota la natura i segueix fent-ho. Actualment, els avenços de la ciència i de la tècnica són tants i tant ràpids que ens maregen. El problema arriba quan aquests avenços tenen com a conseqüència deixar de banda la religió. Si amb les tecnologies modernes podem aconseguir-ho tot, per què necessitem Déu? El perill arriba quan l'ésser humà segueix bastint noves torres de Babel no pas per aconseguir la mateixa alçada de Déu i ser com ell,

sinó per a deixar-lo enrere, com quelcom antiquat que pertany al passat.

Hem de tenir present que la fe i la raó no són incompatibles i no té perquè donar-se un conflicte entre la religió i el progrés de la ciència. Sant Joan Pau II en el preàmbul de la seva carta encíclica *Fides et Ratio* deia que «la fe i la raó són com les dues ales amb les que l'esperit humà s'eleva cap a la contemplació de la veritat». Recordem també Edith Stein, que cercava la veritat sense cansar-se'n, i que analitzant la seva pròpia vida arriba a la conclusió que Déu és la veritat i que aquell que cerca la veritat està cercant Déu, en sigui o no conscient. Aquesta recerca es va convertir per a ella en pregària. També arriba a la conclusió que aquell qui busca la veritat profunda de les coses i no una simple acumulació de dades, de tècnica, de ciència, etc., aquesta persona està molt a prop de Déu, que és la Veritat.

Descalçar-se davant del misteri. El significat de la paraula misteri va molt més enllà d'allò que és secret, amagat, ocult. Com ho assenyalava Odo Casel «és una acció de Déu, la realització d'un pla etern en una acció que procedeix de l'eternitat de Déu, es realitza en el temps i en l'espai i té novament el seu terme en el mateix Déu etern. Aquest misteri només es pot expressar en l'única paraula "Crist"». Déu es fa present a la nostra vida de diverses maneres i també crida cadascú a una missió concreta. Enmig de les presses i l'estrès, de l'ansietat i dels problemes que ens preocupen, cal fer una parada en el camí, fer silenci i recuperar l'admiració davant del misteri. Només podem reconèixer la presència de Déu si ens hi acostem, si som conscients de la nostra pobresa i petitesa, reconeixent les nostres culpes i limitacions, amb un respecte profund, descalços davant el misteri de l'amor de Déu.

ENTREVISTA

Temps de despertar

RICARDO BLÁZQUEZ

L'arquebisbe de Valladolid i president de la Conferència Episcopal Espanyola, cardenal Ricardo Blázquez, considera que el temps de Quaresma convida els cristians a entrar en un procés de reflexió, de purificació interior, de sintonitzar amb l'Evangelí. Mons. Blázquez, afirma que la Quaresma és un temps també «per estar més atents a la crida del Senyor, especialment a través dels germans que sofreixen»; «és un temps de despertar, d'espavilar, de fer camí seguint el Senyor fins a celebrar amb Ell la festa de la Pasqua de resurrecció».

Què hem de treballar més en aquest temps?

El temps de Quaresma té diversos ingredients: és un temps dedicat a l'oració d'una manera més intensa, que significa per a nosaltres atendre la crida del Senyor i donar-li resposta. La Quaresma també és una oportunitat perquè descobrim el Senyor en els malalts, en els pobres, en aquells qui venen cap a nosaltres d'altres latituds, perquè els ulls del nostre cor puguin contemplar amb més espontaneïtat i amb més vocació de servei els qui són al voltant nostre.

I temps de despertar?

Sí, també ens va bé per despertar l'esperit; per no adormir-nos massa en el cos, que és el que anomenem també penitència, dejuni. Ens va bé també això, perquè sovint fa la impressió que l'austeritat i el dejuni només siguin una qüestió dietètica, quan també ens ajuden a escoltar la veu del Senyor.

Com viu la Quaresma?

Vull pregar més, també mortificar-me una mica més, estar més a prop dels pobres, dels malalts, dels ancians, perquè avui la soledat és un problema general. Ja no és un problema únicament de manca de pa, de lloc per a viure..., perquè molta gent pateix soledat. Per tant, cal estar a prop de les persones soles, acompanyar-les, escoltar-les, perquè necessitem escoltar i ser escoltats. És el que jo vull fer aquests dies, especialment, visitant parròquies per entrar en aquest camí cristià.

Oscar Bardaji i Martin

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

La meva Mare de Déu

Ha sobrepassat els noranta-cinc anys. Entra a l'església dels seus records d'adolescent, quan era membre de la congregació mariana, «congregant de la Mare de Déu», com ell afirma. Ajudat per un bastó, però amb pas decidit, amb vigoria, es dirigeix a una capella lateral, la de la Immaculada. Caminant pel passadís que hi mena es troba amb un dels religiosos que tenen cura de l'església i li comenta: «Vinc a veure la meva Mare de Déu. Quantes avemaries li he resat, cada setmana, quan amb els companys ens trobàvem als seus peus pel que en dèiem *l'acte de congregació*. Quantes avemaries li he resat en les visites que li feia entre setmana! Quantes confidències he compartit amb ella, confiant sempre en la seva ajuda! Ara visc en una altra ciutat, però no he oblidat la meva Mare de Déu. Sempre que tinc ocasió la visito per tornar-la a saludar. Ser aquí, davant d'ella, em porta a la memòria persones de bon record: els meus companys, els consiliaris que ens acompanyaven, els pares que m'iniciaven en la fe i m'animaven a entrar a la congregació, els congregants més

grans que ens eren referents, els infants a qui jo, amb un altre company congregant, fèiem catequesi...» Feia aquests comentaris amb una emoció sincera que es percebia.

Maria ha acompanyat aquell congregant tota la vida. Maria, la dona de fe que acollí l'anunci de l'àngel i que, amb el seu sí, va mostrar una confiança en Déu que la va fer benaurada per a totes les generacions, «Totes les generacions em diran benaurada» (Lc 1, 48). Ella va creure, en la dificultat, «que per a Déu no hi ha res impossible» (Lc 1,37). Li continuà fidel en el dubte i en les certeses, «Feu tot el que ell us digui» (Jn 2,5). En el moment culminant de la creu esdevé mare nostra, mare de tothom, en les paraules de Joan. També model de fe i de caritat per als creients, en la quotidianitat. I la devoció a Maria és per sempre. Les avemaries d'abans d'anar a dormir, l'avemaria després del paretot en la pregària compartida amb l'esposa, l'avemaria amb els fills, les avemaries del rosari... Avui, als seus noranta-cinc anys, davant *la seva mare de Déu*, l'antic congregant tornarà a dir: «Santa Maria, Mare de Déu...»

FRATERNITAT

FRA JOSEP MANUEL VALLEJO

Històries de gelosia

Una bona part de les històries de la Bíblia tracten de relacions entre germans i narren històries de gelosia: Caïn i Abel (Gn 4); Esaú i Jacob (Gn 25); Josep i els seus germans (Gn 37); Sara i l'esclava Agar (Gn 21); David i Saül (1Sa 18)... I, a l'Evangelí: els obrers d'última hora (Mt 20); Marta i Maria (Lc 10); o el Fill Pròdig i el seu germà (Lc 15,11)... Aquesta abundància de textos demostra que aquest és un dels grans problemes de les relacions humanes.

La gelosia és una reacció emocional que brolla quan algú percep una amenaça en la relació amb una persona que considera pròpia. És una forma de possessió egoista.

El primer que cal és detectar la causa del meu malestar amb aquella persona, posar-li nom, desemascarar la gelosia. «Com et dius?», diu Jesús

a l'endimoniat de Gerasa (Mc 5). Quin és el nom de la teva *neura*?

La gelosia és una malaltia afectiva que denota un buit; és símptoma d'un buit que ens fa sentir la imperiosa necessitat d'èsser el centre, l'únic, el més estimat.

La teràpia contra el buit és omplir-se. Omplir-se d'amor. Només un cor ple de l'Esperit Sant, saciat de la presència de Déu, pot prescindir de la necessitat malaltissa d'èsser valorat, d'èsser estimat, d'èsser el centre.

Per altra banda, qui pretén omplir la necessitat infinita d'amor del nostre cor amb amors finits quedarà sempre frustrat i decebut. Perquè el nostre cor té un anhel infinit d'amor, que només pot saciar-se amb Algú infinit: Déu. Quan posem les nostres expectatives en les persones, per molt estimades que siguin, quedem frustrats.

Lectures de la missa diària i santoral

25. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / 1,26-38]. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc.; sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

28. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doro-teu, abat.

29. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. ■ Dissabte [Os 6,1-16 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ † Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2Co 5, 17-21 / Lc 15,1-3.11-32. [Es poden llegir les lectures del cicle A (amb el prefaci propi): 1Sa 16, 1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o bé: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

DIUMENGE III DE QUARESMA

COMENTARI

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la Bardissa. Va mirar, i s'adonà que la Bardissa cremava, però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la Bardissa». El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la Bardissa estant: «Moisès, Moisès». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada». I afegí: «Jo soc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isahac, Déu de Jacob». Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel».

Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, ¿què he de respondre?». Déu li contestà: «Jo soc el qui soc». I afegí: «Respon així als israelites: "Jo soc m'envia a vosaltres"». Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isahac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres. Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions"».

Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits, / sentència a favor d'ells. / Ha revelat a Moisès els seus camins, / el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R.

«El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor». / El seu amor als fidels és tan immens / com la distància del cel a la terra. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquest núvol, tots passaren el Mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «¿Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, ¿us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual».

I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. ¿Per què la tinc, si no fa més que ocupar la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar."»

Lectura del llibre del Èxode (Éx 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián. Llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, la montaña de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver por qué no se quema la zarza». Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés». Respondió él: «Aquí estoy». Dijo Dios: «No te acerques; quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado». Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob». Moisés se tapó la cara, porque temía ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto y he oído sus quejas contra los opresores; conozco sus sufrimientos. He bajado a librarlo de los egipcios, a sacarlo de esta tierra, para llevarlo a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel».

Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los hijos de Israel y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros". Si ellos me preguntan: "¿Cuál es su nombre?", ¿qué les respondo?". Dios dijo a Moisés: «"Yo soy el que soy"; esto dirás a los hijos de Israel: "Yo soy" me envía a vosotros». Dios añadió: «Esto dirás a los hijos de Israel: "El Señor, Dios de vuestros padres, el Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Éste es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación"».

Salm responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa, / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor hace justicia / y defiende a todos los oprimidos; / enseña sus caminos a Moisés / y sus hazañas a los hijos de Israel. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia. / Como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre los que lo temen. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y por el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto. Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo codiciaron ellos. Y para que no murmureis, como murmuraron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador.

Todo esto les sucedía alegóricamente y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se crea seguro, cuídese de no caer.

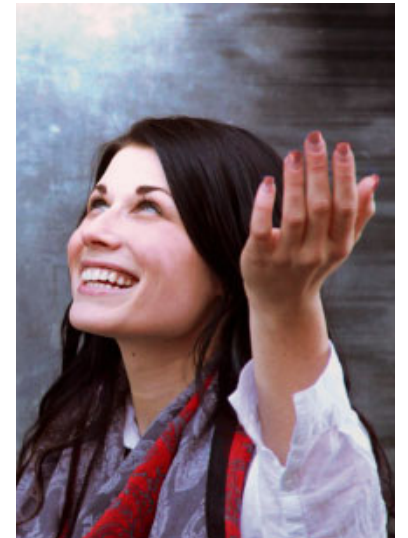
✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En aquel momento se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos, cuya sangre había mezclado Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús respondió: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos porque han padecido todo esto? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. O aquellos dieciocho sobre los que cayó la torre de Siloé y los mató, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera».

Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córdala. ¿Para qué va a perjudicar el terreno?". Pero el viñador respondió: "Señor, déjala todavía este año y mientras tanto yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto en adelante. Si no, la puedes cortar"».

Urgència de la conversió

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Una crida forta a la conversió. Heus ací el missatge evangèlic d'aquest diumenge. A partir d'un esdeveniment difícil i dur de pair, i a partir d'una paràbola, Crist ens revela com és d'important mantenir el nostre esperit en vetlla, deserts enfront de tantes distraccions que ens poden allunyar del tresor espiritual de la comunió de vida i amor amb Déu omnipotent.

De vegades, ens entretenim a trobar respostes a problemàtiques que no són de la nostra incumbència o competència. Altres vegades, ens trobem dirimint temàtiques que no ens atenyen directament. En resum, ens posem en perill només per un esperit de vanitat i de protagonisme innecessari. Avui, Crist ens reesitua: ens recorda que el nostre afany ha de ser el penediment dels nostres pecats per tal de restar disponibles a la gràcia de Déu i per donar fruits de vida eterna.

En aquesta sentit, hi ha la paràbola de la figuera que no fa fruits. Com a contrapunt, nosaltres ens hi podem veure reflectits. Moltes vegades, empesos per vanitats i cobdícies —pel pecat, en definitiva—, podem entretenir-nos a fornir-nos de molta fullaraca, potser molt maca, però molt estèril. Quan ha de venir el camperol (metàfora de Déu) a treure'n el fruit no pot, perquè hi ha moltes coses però poca substància. Que no ens passi el mateix com a cristians: serem membres de l'Església, tal com ens diu el Concili Vaticà II, en virtut de la confessió de fe catòlica, de la celebració dels sagraments i de la comunió amb l'Església universal visible per la nostra adhesió al Papa i als bisbes. Ara bé, el mateix Concili ens recorda que també cal una adhesió de cor. Conreem el nostre esperit amb una adhesió real i profunda amb el Déu que ens crea, ens salva i ens duu a la glòria.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 24, a les 17 h. Missa en la cloenda del primer recés d'Efet-tà al centre penitenciari de joves de Quatre Camins (La Roca del Vallès).

Dilluns 25, a les 13.30 h. Presideix la Missa en la renovació de vots de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül a la capella de la Fundació Busquets de Terrassa.

Dimecres 27, a les 10 h. Reunió de la Comissió Permanent de Càritas Diocesana.

Dijous 28, a les 11 h. Col·legi de Consultors. / **A les 19 h,** presideix la presentació de l'informe sobre la llibertat religiosa en el món preparat per l'Ajuda a l'Església Necessitada, a la sala capitular de la Catedral. / **A les 20 h,** celebra la Missa a la Catedral.

Visita Pastoral

Dimarts 26, matí i tarda. Visita Pastoral a la parròquia de la Santa Creu de Bellaterra.

Diumenge 31, a les 19 h. Missa de cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Cugat del Vallès a la parròquia de Sant Pere d'Octavià (Sant Cugat del Vallès).

Notícies

Visita Pastoral a la Floresta-Pearson. El diumenge 3 de març, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa Estacional a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, en el barri de la Floresta-Pearson de Sant Cugat del Vallès, coincidint amb la festa de Sant Medir, copatró de Sant Cugat del Vallès. D'aquesta manera inicià la Visita Pastoral a la parròquia que durà aquella setmana.

Dinar solidari arxiprestal a Terrassa. El diumenge 3 de març, el Sr. Bisbe presidí el dinar arxiprestal solidari de Terrassa

sa amb 200 comensals. Els beneficis van destinats a Càritas Arxiprestal i Mans Unides.

Recés de preparació per a la Quaresma. El dilluns 4 de març, al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès, tingué lloc el recés de preparació per a la Quaresma del clergat de Terrassa. Va ser predicat per Mons. Sergi Gordo, Bisbe auxiliar de Barcelona. Va reflexionar a partir del missatge del Papa per a la Quaresma i de la realitat eclesial i social, prenent com a fil conductor el diàleg de Jesús amb la Samaritana (Jn 4,5-42).

Presentació d'un llibre sobre la Cartoixa de Montalegre. El 22 de febrer, al Centre Cultural La Marineta de Mollet, es va presentar el llibre *Notes històriques de la Cartoixa de Montalegre*. Va

ren intervenir el Sr. Xavier Pérez, autor, i Mn. David Abadías, Rector de Mollet i de Sant Fost i Degà d'Història de la Facultat Antoni Gaudí.

Agenda

Conferència quaresmal a la Catedral. Dimecres 27 de març, a les 19.15 h, Mons. Salvador Cristau Coll, Bisbe auxiliar, «El carnet d'identitat del cristià».

Veniu a mi. La Passió de Llinars del Vallès. Dies 6 i 7, 13 i 14 d'abril a les 17 h, lloc: Teatre Auditori de Llinars del Vallès. Entrades www.teatreauditorillinars.cat i una hora abans de cada representació. Informació: Reyes Barragán (tel. 687 308 844 i reyesbarragan@yahoo.es).

24 hores per al Senyor. Del divendres 29 al dissabte 30. El Sant Pare ho recomana. Es té present a la Catedral i a les parròquies de la diòcesi amb diversos actes.

Dominica Laetare. Cant de les Lletanies i Missa en gregoriana. Diumenge 31 de març, a les 11 h, a la parròquia de Sant Pere de Terrassa. Celebrant: Mn. Francesc Xavier Farrés, Rector de les parròquies de Sant Feliu, Santíssima Trinitat i Mare de Déu de Gràcia de Sabadell.

Conferència a l'Arxiconfraria Teresiana. Mn. Fidel Catalán, *Presentació del Pla Pastoral Diocesà*. Diumenge 31 de març, a les 18 h. Al seu local: c/ Tope-te, 23 (Terrassa).

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Descalzarse ante el misterio

En nuestro itinerario cuaresmal hacia la Pascua, hoy la Liturgia de la Palabra de la Misa nos habla de la conversión como la mejor actitud para asumir la precariedad de la existencia humana y las adversidades que se hacen presentes a lo largo del camino. Contemplamos la figura de Moisés, que mientras pastorea por el desierto el rebaño de su suegro Jetró llega hasta el monte Horeb y se fija en una zarza que ardía sin llegar a consumirse. Se acerca para observar ese fenómeno extraordinario y entonces el Señor lo llama y le manda quitarse las sandalias de los pies, porque ese lugar es terreno sagrado. Después le encarga la misión de liberar a su pueblo de la esclavitud de Egipto y guiarlo hasta la tierra prometida. El gesto de descalzarse es un acto de humildad y de respeto ante la presencia de Dios, ante el misterio que le sobrepasa.

Descalzarse ante el misterio, postarse ante la grandeza de Dios, que se hace presente en la existencia. El Concilio Vaticano II nos recordaba (cf. *Gaudium et Spes* 33) hace ya más de 50 años que el ser humano siempre se ha esforzado con su trabajo y su ingenio para perfeccionar su vida, y que en nuestros días, gracias a la ciencia y la técnica, ha logrado ampliar y sigue ampliando el campo de su dominio sobre casi toda la naturaleza. Actualmente, los avances de la ciencia y de la técnica son tantos y tan rápidos que producen vértigo. El problema llega cuando dichos avances tienen como consecuencia un cierto eclipse de la religión. Si con las tecnologías modernas lo podemos conseguir todo, ¿para qué necesitamos a Dios? El peligro llega cuando el ser humano sigue construyendo nuevas torres de Babel no ya para alcan-

zar la misma altura de Dios y ser como él, sino para dejarlo atrás, como algo obsoleto que pertenece al pasado.

Hemos de tener presente que la fe y la razón no son incompatibles, y no tiene por qué darse un conflicto entre la religión y el progreso de la ciencia. San Juan Pablo II en el preámbulo a su carta encíclica *Fides et Ratio* decía que «la fe y la razón son como las dos alas con las cuales el espíritu humano se eleva hacia la contemplación de la verdad». Recordemos también a Edith Stein, buscadora infatigable de la verdad, que analizando su propia vida llega a la conclusión de que Dios es la verdad y de que quien busca la verdad está buscando a Dios, sea o no consciente de ello. Esta búsqueda se convirtió para ella en una oración. También llegará a la conclusión que quien busca la verdad

profunda de las cosas y no una mera acumulación de datos, de técnica, de ciencia, etc., esa persona está muy cercana a Dios, que es la Verdad.

Descalzarse ante el misterio. El significado de la palabra misterio va mucho más allá de lo que es secreto, escondido, oculto. Como señalaba Odo Casel, «es una acción de Dios, la realización de un plan eterno en una acción que procede de la eternidad de Dios, se realiza en el tiempo y en el espacio y tiene nuevamente su término en el mismo Dios eterno. Este misterio puede expresarse en la única palabra "Cristo"». Dios se hace presente en nuestra vida de diferentes maneras y también llama a cada uno a una misión concreta. En medio de las prisas y el estrés, de la ansiedad y los problemas que nos agobian, es necesario hacer una parada en el camino, hacer silencio, recuperar la admiración, el asombro ante el misterio. Sólo podremos reconocer la presencia de Dios si nos acercamos a él, si somos conscientes de nuestra pobreza y pequeñez, reconociendo nuestras culpas y limitaciones, con profundo respeto, descalzos ante el misterio del amor de Dios.